

ei luet

Tre fredstablåer

Av

JOSE FREDENSTJÄRNA.

I.

Sorgen.

En blek ung kvinna, klädd i sorgdräkt och lutad mot en trädstam föredrager dikten. Kan den beledsagas med musik är det så mycket bättre.

Jag hade en vän, som var mig så kär och djupt i min själ hans bild jag än bär. Den bilden, så kär, utplånas ej kan och aldrig jag mer här sällheten fann.

Han var för mig allt, mitt hopp och min fröjd,

och jag var så säll, så lycklig och nöjd, och tänkte var stund på honom, min vän, och tänker i kväll med smärta igen.

Och inför min Gud jag lovade tro, och därför så skall i hjärtat han bo, och altarets eld skall brinna så klar, fast aldrig min bön skall finna ett svar.

Fast aldrig en krans skall pryda mitt hår och aldrig en själ skall läka mitt sår, som tär på min kraft var dag och var natt, förkortar mitt liv — jag offerar det glatt.

I världskrigets kamp han ryktes från mig,
 så mörkt blev mitt liv, så dyster min stig.
 Hans stelnade drag med smärta jag såg,
 där blodig och blek på marken han låg.

Då släcktes mitt hopp, då stod jag som död
 och stirrade stelt på valplatsen röd.
 Och sedan jag bjöd åt livet farväl
 och lämnade stum åt Herren min själ.

Men ännu en tid i fredsvänners led
 jag måste här stå och kämpa för fred
 i kärlek och tro, så Herren mig bjöd,
 då dödstrött jag stod och kallelsen ljöd.

Du, evige Gud, på krigen gör slut
 och plåna du själv förbannelsen ut.
 Låt kärlekens makt till slut bli förspord
 och världsfred till sist få härska på jord!

II.

En framtidsdröm.

Dikten föredrages av en ung kvinna,
 klädd i vitt, med vingar, ett diadem
 av pärlor och utslaget, långt hår.
 Under hela tiden utföres sakta musik.

Jag skådar in i folkens framtidsöden
 och ser hur sorgens svarta strömoln svinna,
 hur ljusets goda makter seger vinna
 och troget tända helga gudaglöden.

Jag ser, hur hatets, hämndens makter vika
 likt nattens dunkla skuggor, då det dagas,
 av morgonsolens gyllne glans förjagas
 och allt framträder här i färger rika.

Jag ser en tid, då folken här som bröder
 i enigt samförstånd ett lyckorike dana
 och väg för nya tiders tankar bana,
 då ingen mer på stridens valplats blöder.

Jag ser en tid, då nya vindar susa,
 och kärleken, den högsta gudaflamman,
 i trohet binder skilda hjärtan samman
 och släktet går mot sällhetstider ljusa.

O, vaknen upp, må våldets fjättrar falla
 och krigens dyrkan svinna från vår jord.
 Må krigsfanfarer icke längre skalla
 och elda, hetsa krigets offerjord
 och driva den till kamp i bittra strider,
 där varje offer utsägligt lider
 och livet flyr i tidig ungdomsvår,
 då offerskaran emot döden går.

O, vaknen upp, att jordens folk upplysa
 om krigets vauvett, om att krig är mord,
 och låten sanningsljuset högre lysa
 och frukten ej för hatets, hotets ord!
 Nej, högt må sanningsorden evigt ljuda
 och folk till kamp för höga syften bjuda,
 till kamp för fredens höga framtids mål,
 att sist må släckas hatets, krigets bål.

O, vaknen upp att kärlekslågan tända
 i varje land, i varje mänskobröst,
 att barbariets natt må gå till ända
 och kvalda själar finna frid och tröst,
 att broderskapets ädla tankar segra,
 att krigets gud de offertjänsten vägra,
 men verka glatt för släktets lycka, väl,
 och sprida sol i varje mänskosal.

O, vaknen uppp! Er Fridens furste kallar
 till helig kamp i mänskokärleks makt,
 till storms mot sekelgammal fördoms vallar,
 att omkring freden bilda trogen vakt.
 Så låten kärleks helga låga brinna,
 då skall visst våldets dystra natt försvinna
 och fredens sköna, ljusa morgon gry,
 och alla dunklets vilsna skuggor fly.

O, vaknen upp att leva såsom bröder
 på samma jord i endräkt — icke strid!
 Er faders kärlek än som fordom glöder
 för mänsklighetens sanna lycka, frid.
 Så lyder fridens budskap, som jag bringar
 till jorden, dit jag mig från höjden svingar.
 Så lyder Kristi stora kärleksbud. —
 Kring hela jorden höras må dess ljud!